

Esmorzant amb el senyor A

Dimecres passat, a primera hora del matí, quatre periodistes esmorzàvem, en un hotel de Barcelona, amb un dels metafòrics cuiners de la Moncloa. Concretament amb un dels quatre o cinc personatges que, rere les ombres del palau, dissenyen la política exterior espanyola. El senyor A (deixem-ho així) estava en general satisfet i content de com van les coses. No veia cap perill en el procés d'unitat alemanya, considerava que la guerra del Golf havia estat molt ben portada, dubtava sobre els països de l'antic Est però era optimista i creia que, en general, les coses a Europa es podran enfilar bé si tenim la paciència d'entendre que els processos són lents i no es pot córrer quan es té pressa.

El senyor A, però, veia un problema únic i gran dibuixant-se en l'horitzó: els nacionalismes. Per a ell havia estat horrible veure de prop el renaixement de l'antisemitisme a Polònia durant l'última campanya electoral. El matís és que ell adjudicava l'antisemitisme al nacionalisme, afirmant que n'era una conseqüència. Que potser ho és. Però no deia que la lluita de Solidarnose contra el règim comunista —que mister A deu veure com una cosa positiva— ho era també, de nacionalista.

Evidentment, així les coses el que més li preocupava era el que puga passar a l'URSS. On arribava a fer un matís curiós. Ell ja estava disposat a signar que els bàltics (si guar-

daven les formes) a la llarga foren independents. Però considerava que es produiria una tragèdia si la Unió es trencava. L'alarmava pensar que ara ni els russos volen ser ja soviètics. I repetia, una vegada i una altra, que si els nacionalismes prenen cos a l'est ningú en quedarem al marge. Cosa que a mi m'alegra però que al senyor A sembla més aviat preocupar-lo.

La perla final, però, va ser preciosa. Segons ell la CEE no és una altra cosa que "la dejacición de los nacionalismos" i per tant l'exemple a seguir. Una formulació brillant però que amaga una trampa excel·sa: cap dels estats comunitaris veu la seua identitat nacional amenaçada per la CEE. I així qualsevol pot fer "dejacición" del seu nacionalisme. No és el mateix problema dels que, cada dia, de cada dia, constatem que si en fem "dejacición" d'allò que som perdem la personalitat. Perquè cap estat ens l'assegura a l'escola, a les plaques de matrícula dels cotxes, a el calendari de la lliga o a l'hora de pagar a hisenda.

PD. El lector observarà que a la Setmana d'Internacional hi ha dos dibuixos La sèrie "El món de les nacions" és un col·leccionable del qual apareixerà un cromat cada setmana a color. Com que la primera setmana el color no era tal, aquesta setmana hem hagut de repetir el de la setmana passada i sumar-ne dos.

Vicent Partal

Una política caduca

Existeix un convenciment gairebé general de que els tipus d'interès vigint a Espanya són excessivament elevats per tal que la inversió es reanimi. Els tipus d'interès als que em referixo són els més elevats de l'Europa Comunitària. No ha de semblar-nos estrany, doncs, que any rera any arribin capitals especulatiu a la recerca d'una rentabilitat que molts cops supera els cinc punts sobre el cost del crèdit obtingut a Alemanya o França. Per aquest camí —el de la remuneració del Deute Públic d'Espanya— s'ha aconseguit aguantar l'enorme dèficit de la balança comercial i lluitar contra la inflació com a conseqüència de l'abaratament de les importacions. La realitat ens indica que des de l'ingrés al Sistema Monetari Europeu —el juny de 1989— la pesseta s'ha trobat sobrevalorada, creant, en moments successius, dificultats a la corona danesa i al franc francès. Continuem fent ús de la clausula transitòria que ens permet fluctuar un sis per cent amunt i un sis per cent per sota de la paritat definitiva en termes del DM. No es preveuen canvis notables en aquest sentit. Una primera etapa de solució vindria donada per acollir-se al règim general que permet fluctuacions del 2,5% per dalt i per baix.

El ministre d'Economia i Hisenda admet la necessitat de reduir els tipus d'interès però a l'hora de la veritat con-

tinuem al mateix lloc on erem. I la veritat és que l'u de gener de 1993 tots aquests artilugis no serviran per a res. En el moment d'escriure aquestes ratlles l'evaluació oficial del Deute Públic en mans d'estrangers i no resident se situa al voltant d'el bil·lió i mig de pessetes.

Estem suportant una paritat sense sentit, i estem eludint l'enfrontament amb el dèficit comercial i la debilitat del rendiment de les exportacions. I tot això succeeix quan el turisme ha deixat de tenir el paper de miraculós que fins ara havia tingut per passar a convertir-se en un sector en crisi.

Em plantejo si la prolongació de la política del Ministeri d'Economia i del Banc d'Espanya són fruit d'un convenciment ple de que ens trobem en el camí just o bé si continuem com sempre a falta d'imaginació per adoptar una política alternativa; una política que es coïrrespongui a les necessitats de l'economia del nostre país. Situacions com les que han permès que la pesseta es revaloritzés en un any del 6% respecte al marc i el 8% respecte al franc suís ja no serveixen.

Fabià Estapé

